

A oblaki so leteli počasi, se pretakali brez šuma, kakor da bi resnično bile v njih duše Týneških klarisinj in kakor da bi se te duše resnično hotele prepričati, kako časti češki narod hčer, sestro in teto svojih najslavnejših kraljev, nepozabnih Přemyslovcev.

Moje oči so jim sledile, dokler se niso izgubili na daljnem obzorju, dokler se niso ustavili nad dolino, v kateri je zapelo v tem času brez števila zvonov, kličočih k večernicam v čast sveti Přemyslovni — klarisinji.

Venceslav Winkler:

Ljudje v zametih.

Ne vem, kdaj sem jih videl. Upognjeni in nerodni so bili. Obrazi so jim sijali tuje. Menda niso bili pri nas doma. In tudi preveč so upali in verovali. Pri nas ne verujemo tako. Kar v zamete so se vrgli.

Od Gore in od Studenca se je gnala burja z neznansko strastjo. Stopili so v sneženo meglo in izginili. Včasih se mi je zazdelo, da vidim nerazločne podobe, kako se vlečejo upognjene postave čez zamete. Vse se je meglilo in izginjalo v nič. Prisluškoval sem, pa je le burja vriskala. Prav strupeno se je smejala. Potem sem pozabil nanje.

Proti večeru so se pa vrnili. Ko smo zagledali omahujoče sredi vetrov in snega, smo stopili iz hiš. Prihajali so počasi in molče. Ko so bili že pri hišah, se je prvi ogledal in vprašal:

»Kam je pa šel?«

»Kdo?« smo se začudili.

»I, saj je šel ves čas pred nami.« Spogledali smo se.

»Kdo naj bi šel?«

Pa so se še oni spogledali. Nekaj toplega je sijalo vsem v očeh, kot bi hodili po pomladanskih vrtovih, ne pa med burjo in zameti.

»Nismo mogli naprej. Kar vkovalo nas je v zamete. Nekaj časa smo molčali in iskali ceste, potem smo obstali. Potem je prišel on. Nekateri so molili in pravijo, da je zato prišel.«

»Kdo pa je bil?« »I on!« »Pa kakšen?« smo bili radovedni.

»Kakšen? Tak kot mi. V kožuhi in s kučmo. In palico je imel v rokah. Hitro nas je izpeljal iz snega in smo šli ves čas po lepem. Še rože nam je pomagal nabirati.«

Res je imel vsakdo izmed njih rože. Zjutraj nismo verovali, da jih bodo dobili, pa so jih vseeno. Zdaj so stali sredi ceste, nas niso niti pogledali, nekam v snežni metež so jim begale oči, če ni morda on kje zašel.

»In kdo je bil?«

Potem so tiho odšli skozi vas v dolino.

Še zmeraj je burja in zameti rasto. Njega še ni. Zato smo hribovci tihi in ne moremo v dolino. Morda pridemo pomladi.